

selvfølgelig først og fremmest om at bringe de økonomiske muligheder, for at politi, fængselsvæsen og retsvæsen kan fungere, på plads.

For nylig fremlagde finansministeren med vanlig sans for timing en rapport om politiets økonomi. Rapporten fremhæver, at der er rige muligheder for besparelser. Vi skal gøre det klart, at vi fra konservativ side naturligvis gerne medvirker til gode rationaliseringer, som kan frigøre politibetjente fra de administrative funktioner, og der er sikkert også meget bedre muligheder for at udnytte ny teknologi; men det kræver også store investeringer. Men de ressourcer, der eventuelt kan frigøres i den sammenhæng, skal efter konservativ opfattelse anvendes til at sikre, at der bliver endnu mere politi til rådighed til bekæmpelse af kriminalitet, til at gøre politiet mere synligt, til at opklare vanskelige og komplicerede sager. Vi skal også se på mulighederne for en øget decentralisering, altså større ansvar for arbejdet til de enkelte politikredse.

At rapporten også foreslår, at der kan være færre betjente på vagt i visse perioder, anser jeg for en forhåbentlig utilsigtet morsomhed. Det at have færre betjente på vagt, fordi der ikke er sket noget gennem nogen tid, svarer jo til, at jeg som husejer skulle opsige min brandforsikring, fordi jeg ikke havde haft brand de sidste 10 år. Såvel i politiet som i tilsvarende institutioner – brandvæsen, sygehusvæsen osv. – må man naturligvis til enhver tid være klædt på til spidsbelastninger, så man ikke bliver taget på sengen, når der virkelig er behov for en indsats. I mange tyndtbefolkede områder er man allerede i dag i den situation, at politistationen lukker og slukker kl. 17, og at enhver forbryder ved, at der er langt til nærmeste patruljevogn.

Regeringen har brugt mange kræfter på at forsikre befolkningen om, at skatten falder. Senest har fru Pia Gjellerup forsøgt at holde sig til mantraet om, at skattetrykket fortsat falder, uagtet regeringens egne rapporter siger det modsatte. Det er muligt, at den direkte skat rent umiddelbart får procenten på skattekortet til at falde, fordi den er lidt mindre; men det er vel at mærke, inden man ser på den kommunale og amtskommunale skatteprocent og hvad bruttoskatten tages af. Og bruttoskatten stiger jo igen næste år, i øvrigt på trods af at ledigheden falder – endnu et brudt løfte fra regeringen, kan man sige.

På det kommunale område har regeringen sørget for, at de aftaler, man har indgået, bety-

der, at en del veldrevne kommuner nu må hæve skatten for at kunne betale til socialdemokratiske fallitboer. Hertil kommer, at regeringen ligeledes har mindsket det fald i skatteloftet, som man havde lovet borgerne, og yderligere udgør de grønne afgifter en væsentlig større belastning af den enkeltes økonomi, end regeringen hævdede ved fremlæggelsen.

Både ejendomsskatter og lejeværdi skal stige. Staten opkræver alene i 1996 400 mio. kr. mere hos husejerne for værdi af egen bolig, end man gjorde i 1995. Jamen – siger man så – det er jo bare, fordi ejendomsværdien er steget, og det er da rigtigt nok. Men nu er det vel sådan, at den normale danske husejer rent faktisk har købt et hus for at bo i det og ikke for at sælge det med en eventuel fortjeneste – efter at staten i øvrigt har taget nogle kraftige afgifter, som det også foreslås at forhøje – og så inkassere gevinsten. Den almindelige husejer skal betale skat for at bo i sit hus.

Efter konservativ opfattelse bør denne forøgelse af boligejernes skat stoppe nu. Vi så gerne lejeværdien, som i bund og grund er en uforståelig skat, helt afskaffet; men som et økonomisk ansvarligt parti må vi nødvendigvis foreslå, at det kommer til at foregå i flere tempi. Derfor er vores moderate krav, at det sikres i næste års finanslov, at skatten ikke stiger, og at der til gengæld starter en aftrapning over en fast periode. Med regeringens forsikringer om, at der ikke er skattestigninger, men tværtimod skattenedsættelser på vej til befolkningen, burde det jo være et relativt simpelt krav at imødekomme.

Vi har også et stort hængeparti i form af forsvaret, og det er en sag, der skal på plads, før vi kan tale om en samlet aftale om finansloven for 1996. Jeg har med interesse lyttet til udvekslingen af bemærkninger mellem hr. Bjørn Elmquist og hr. Thor Pedersen, og jeg takker da også for De Radikales tilsagn om, at vi nu kan gå aktivt ind og få frigjort den sidste del af de 690 mio. kr., sådan som jeg forstod på hr. Bjørn Elmquist.

Men hr. Bjørn Elmquist sagde også, at det kun drejer sig om, at vi nu skal beslutte, hvilke kaserne der skal nedlægges, før vi kan indgå et forsvarsforlig. For Det Konservative Folkeparti drejer det sig ikke om en diskussion om en kaserneby; for Det Konservative Folkeparti drejer det sig om et forsvar, der er troværdigt og har det udstyr, det skal have for at kunne forsvare både vores eget land og sig selv, når det indsættes i international tjeneste. Det drejer sig